

GLAS TRADICIJE

In memoriam: Mujaga Selman (1962–2025)

Sportska nadmetanja bikova u Bosni i Hercegovini nisu samo takmičenje snage, već i živa slika našeg naslijeđa. Još od davne 1772. godine, ova okupljanja na Grmeču,Čevljanovićima, Hercegovini i širom zemlje bila su mjesto gdje se spajaju običaji, narodna pjesma i zajedništvo.

In memoriam: Mujaga Selman (1962–2025)

Autor :Pašaga Kadrić

Sa ponosom i tugom prisjećamo se Mujage Selmana iz Sanice, čovjeka koji je svojim životom spojio tradiciju, sport i zajedništvo, ostavio je neizbrisiv trag u Sanici, Ključu, Unsko-sanskom kantonu i cijeloj Bosni i Hercegovini.

Mujaga Selman rođen je 2. februara 1962. godine u Sanici. Od najranijih dana pokazivao je snagu, istrajnost i ljubav prema sportu i životinjama. Kao dječak igrao je fudbal na igralištu u Sanici, ali je svoj put pronašao u karateu – sportu kojem je ostao vjeran cijeli život. Njegovi najbliži pamte ga kao „borca od svoje mladosti“ – čovjeka koji je u svemu što je radio unosio strast i predanost.

Mujaga Selman bio je reprezentativac Bosne i Hercegovine u karateu i jedan od pionira ovog sporta u svom kraju. Još 1983. godine osnovao je Karate klub „Omladinac“ Sanica, gdje je punih četrdeset godina bio glavni trener i mentor generacijama mladih. Pod njegovim vođstvom klub je izrastao u prepoznatljiv sportski kolektiv, a iz njega su ponikli i reprezentativci BiH, među kojima i njegove učenice Ema i Ena Selman.
Za svoj rad Mujaga je više puta nagrađivan – između ostalog, priznanjima za najuspješnijeg sportskog radnika općine Ključ (2014/15.) te najuspješnijeg sportskog radnika Unsko-sanskog kantona (2023.). Za svoje učenike bio je mnogo više od trenera – bio je učitelj, uzor i podrška.

Mujaga Selman i bosanski tornjak

Uz sport, veliko polje Mujaginog rada bilo je očuvanje autohtonih pasmina. Posebno se posvetio bosanskom tornjaku, starinskom psu čuvaru stada, koji je vijekovima pratio stočare na planinama i bio simbol sigurnosti i odanosti.

Na svom imanju podno Grmeča, Mujaga je tornjake uzgajao s ljubavlju i strpljenjem, dajući im pažnju kakvu bi dao članovima porodice. Govorio je da tornjak nije samo pas, nego „čuvar kuće, imanja i obraza“. Upravo ta filozofija učinila je da njegovi psi budu poznati po stabilnom karakteru i izdržljivosti.
Najveće priznanje stiglo je 2006. godine, kada je njegov pas Bilov osvojio titulu najljepšeg na Svjetskoj izložbi pasa u Poznanu (Poljska). Bio je to historijski trenutak – prvi put da je bosanski tornjak dobio ovakvo priznanje na svjetskoj sceni. Mujaga je tada govorio da to nije samo njegova pobjeda, nego „pobjeda cijelog naroda koji je sačuvao ovu pasminu kroz vijekove“.

Njegova uzgajivačnica u Sanici uvrštena je na spiskove kinoloških saveza kao jedna od rijetkih autentičnih baza za odgoj tornjaka. Time je ime Sanice, zajedno s njegovim, ušlo u širu priču o očuvanju pasmine na evropskom i svjetskom nivou.
Kroz svoj rad s tornjacima, Mujaga Selman ostavio je neizbrisiv trag – ne samo kao uzgajivač, nego i kao čuvar kulturnog i prirodnog naslijeđa Bosne i Hercegovine.

Mujaga Selman i bosanska buša

Mujaga Selman bio je jedan od rijetkih i najposvećenijih uzgajivača bosanske buše – skromne i izdržljive krave koja je stoljećima hranila bosansko-hercegovačko selo.
Govorio je da buša daje mlijeko vrhunskog kvaliteta, bogato masnoćama i proteinima, te da je upravo njena otpornost dokaz vrijednosti starinskog načina života.
Za Mujagu, buša nije bila samo životinja, već i živa veza s precima i simbol seoskog domaćinstva kakvo je nekad postojalo. Čuvao ju je i promovirao kao dio identiteta, uvjeren da će njena otpornost i skromnost biti dragocjene i u savremenom vremenu.
Posebno se isticao kao uzgajivač bikova bodača pasmine buša. Njegovi bikovi bili su nadaleko poznati, a među njima je najveći trag ostavio Lozonja – bik kojeg je Mujaga sam uzgojio. Lozonja je postao ime koje se s poštovanjem spominjalo širom Bosne i Hercegovine, a kasnije je prodat porodici Smajić Atifa – Pace u Vitezu, gdje je nastavio tradiciju pobjednika i bio ponos i Mujage i svojih novih vlasnika.

Značaj Mujaginog rada prepoznala je i akademska zajednica. Na njegovoj farmi izvedena su istraživanja i napisan je magistarski rad dr. Ajle Alisah na temu uzgoja bosanskog bika bodača. Time je njegov doprinos ušao i u naučne studije, potvrđujući da ono što je stvarao i čuvao ima neprocjenjivu vrijednost, ne samo za tradiciju, nego i za nauku.
Mujaga je kroz uzgoj bikova ne samo učestvovao u sportskim nadmetanjima, nego i obnavljao duh narodnih okupljanja i običaja. Time je pokazivao da je očuvanje autohtonih pasmina zapravo očuvanje naše tradicije, identiteta i ponosa.

Grmečke koride, narodni teferiči i SKUBBuBiH

Ime Mujage Selmana ostalo je upisano na listi velikih učesnika Grmečkih korida, posebno na lokalitetu Gornji Budelj, gdje je godinama bio prepoznat kao domaćin i vođa programa. Njegovi bikovi nadmetali su se rame uz rame s najboljima, a on sam bio je poštovan kao pošten i ugledan uzgajivač. Mnogi se sjećaju njegove upečatljive uzrečice, koju je često izgovarao kao voditelj na Budelju:
„Udarila vila na Halila, i digni ruku neka te Grmeč vidi!“

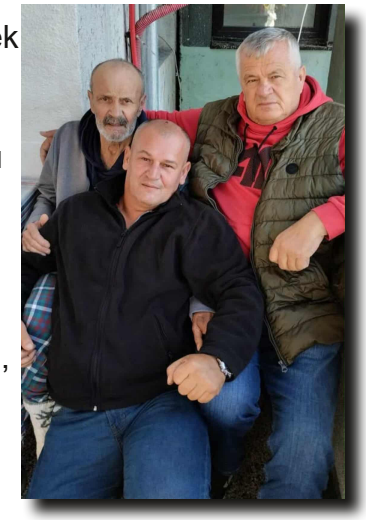

Mujagina prisutnost nije bila ograničena samo na Grmeč. Bio je učesnik mnogih nadmetanja širom Bosne i Hercegovine – od Krajine pa sve do Čevljanovića. Gdje god bi se pojavio, dočekivan je kao dobrodošao gost i iskren prijatelj, a njegovo ime bilo je garancija sportskog duha i poštenog nastupa.

Posebno mjesto u njegovom radu zauzima formiranje Saveza klubova uzgajivača i ljubitelja bosanskog bika u BiH (SKUBB). Mujaga Selman bio je predsjedavajući osnivačke sjednice Saveza, dajući svoj pečat početku jedne organizacije koja je nastala kako bi uredila i očuvala tradiciju sportskih nadmetanja bikova. Od dana osnivanja pa sve do svoje smrti bio je član Upravnog odbora SKUBB-a, aktivno učestvujući u donošenju odluka i radu Saveza. Za svoj nesebičan doprinos Savez ga je odlikovao Zlatnom plaketom, kao trajnim priznanjem za očuvanje i razvoj ovog sporta.a, nego i narodni teferiči: mjesta okupljanja, druženja, očuvanja običaja i prijateljstava. U njima je vidio nastavak tradicije i način da se ljudi povežu, baš kao što su to činili njihovi preci.

Pored sporta i stočarstva, Mujaga Selman je bio i dugogodišnji direktor i vaspitač u dječijem obdaništu u Ključu, gdje je radio s generacijama djece. Kao pedagog, davao je svoj doprinos odgoju i obrazovanju najmlađih, prenoseći im toplinu, znanje i vrijednosti zajedništva.
Mujaga Selman bio je sportista, uzgajivač, pedagog, direktor, entuzijasta i prije svega – veliki čovjek. U njegovom životu spojili su se karate, buša, tornjak i bikovi, ali i neumorna briga za djecu, zajednicu i očuvanje tradicije.

Bio je oličenje bosanskog čovjeka – dostojanstven, uporan i čvrst, ali uvijek spreman da pomogne i podijeli ono što ima. Njegovo ime i djelo ostat će trajno upisano u historiju Sanice, Ključa, Grmeča i cijele Bosne i Hercegovine, kao primjer kako jedan čovjek može svojim radom i ljubavlju oblikovati budućnost i sačuvati prošlost.

U svom životu bio je okružen prijateljima s kojima je dijelio i radost i teret života – Musija Muhamed, Hodžić Esad – Mrkva, Enes Kučuković, Besim Gljiva i Hilmija Paratušić, i dr. ostaju upamćeni kao njegovi najbliži saborci, ljudi s kojima je gradio povjerenje i dijelio zajedničku ljubav prema sportu, tradiciji i ljudskosti. Njihovo prijateljstvo i podrška pratili su ga u svim životnim etapama, od sportskih dvorana do korida, od imanja u Sanici do velikih narodnih teferiča.

A s ponosom, moja malenkost, svjedočim da mi je bila čast što sam ga poznavao i učio od njega jer takvi ljudi ostavljaju neizbrisiv trag u svima koji su ih imali privilegiju pratiti i sirađivati s njima.

Neka je rahmet njegovoj plemenitoj duši.

Banovici,septembar,2025.godine